

na zcestí, jejíž mravní vývoj necudnými, smilnými činy může býti vážně ohrožen a rušen. Právním statkem, Šem 128 tr. zák. chráněným, není v těchto případech toliko neporušenost a nedotknutelnost těla, zejména pohlavního údu dítěte, nýbrž i ryzost jeho mravního citění a neporušitelnost mravního vývoje. Zákon nemluví proto o zneužití rodidel dítěte, ale o zneužívání dítěte, t. j. (celého) těla jeho. Nelze proto pojem (pohlavního) zneužívání omeziti na případy, ve kterých pachatel dotýkal se přímo rodidel dítěte. Stačí spíše dotýkání se i jiných částí těla (po případě nohou, zadnice a pod.), pakliže dotýkání se těla dětského směřovalo k ukojení chlípných chťičů pachatelových, to tím spíše, pozná-li dítě účel necudných doteků. Zákonem potíraný účinek není ani podmíněn tím, že ta neb ona část těla pachatelova dotýká se bezprostředně té neb oné části dětského těla a nelze proto z pojmu zprznění vyloučiti ani případy, kdy část těla dětského, o kterou jde, je zahalena, to tím méně, je-li zahalení tak jemné, že jak pachatel, tak i zneužitě dítě mají pocit bezprostředního doteku svých těl, jak lze předpokládati také v tomto případě.

Čís. 1231.

Byla-li vrácena zmateční stížnost k doplnění podpisem advokáta, nelze ve lhůtě, určené ku doplnění, podati zmateční stížnost o b s a - h o v ě změněnou.

Stěžovatel jest povinen předložiti k vyzvání soudu původní zmateční stížnost.

(Rozh. ze dne 12. června 1923, Kr I 370/23.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení zemského trestního jako nalézacího soudu v Praze ze dne 12. února 1923, kterým byla jeho zmateční stížnost do rozsudku téhož soudu ze dne 13. prosince 1922 odmítnuta.

D ů v o d y:

Obžalovaný Jaroslav R., byv rozsudkem zemského soudu trestního v Praze ze dne 13. prosince 1922 odsouzen pro zločin utrhání na cti dle Šu 209 tr. zák. a pro přestupky proti bezpečnosti cti dle §§ 488 a 491 tr. zák. a čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. zák. z roku 1863 do těžkého a zostřeného žaláře na 13 měsíců, opověděl zmateční stížnost s odvoláním a opověděl opravný prostředek sice včas, ale bez podpisu obhájce provedl. Když pak mu toto podání bylo vráceno k podpisu obhájcem, předložil obžalovaný opět včas dvojmo nové podání, podpisem obhájcovým opatřené. Ježto však obžalovaný při tom nepředložil také původního svého podání, byl usnesením ze dne 1. února 1923 pokud se týče ze dne 6. února 1923 s poukazem na ustanovení odstavce čís. 3 Šu 1 zákona ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. zák. z roku 1878 prvním soudem vyzván, aby ve třech dnech předložil ještě prvopis původního svého podání, zmateční stížnost obsahujícího, a když této

výzvě nevyhověl, byla pak jeho zmateční stížnost usnesením zemského soudu trestního v Praze ze dne 12. února 1923 odmítnuta s odůvodněním, že soud, nemoha bez původního provedení zmateční stížnosti posouditi, zda je nové podání opisem podání původního, musí nové podání považovati za nové provedení zmateční stížnosti a toto jest pak opožděno a jinak jest zmateční stížnost vůbec neprovedena. Než i stížnosti obžalovaného do tohoto usnesení musí býti úspěch odepřen. Obžalovaný odůvodňuje ji tím, že dle jeho názoru a rozhodnutí kasačního soudu vídeňského trestní novela z roku 1877 nenařizuje, že by musilo býti opět předloženo jen ono podání, které k podpisu oprávněného obhájce bylo vráceno, a že původní i nové vyhotovení zmateční stížnosti, byť i doslovně nebyla stejná, obsahují jedny a tytéž důvody zmatečnosti a tudíž jsou obsahově totožná. Především budiž podotčeno, že může zůstatí stranou (§ 12 obč. zák.), kterak rakouský zrušovací soud za jiných okolností a jiných předpokladů v případech snad podobných ještě v minulém století rozhodoval, a že v tomto případě, kde obžalovaný neuposlechl soudní výzvy a původní zmateční stížnost znova nepředložil, nemá významu otázka, je-li původní zmateční stížnost obsahově totožnou neb aspoň souhlasnou se zmateční stížností později podanou čili nic, a že rozhodnou jest jen otázka, zda byl obžalovaný dle zákona povinen, na vyzvání soudu původní zmateční stížnost také předložiti. A v té příčině dlužno nalézacímu soudu dáti za pravdu. Nesmí se přehlédnouti, že druhá věta odstavce čís. 3 §u 1 trestní novely z roku 1877 má za předmět pouze odstranění formální vady, totiž nedostatku podpisu obhájce, a že tedy jen za tímto účelem, nikoliv nemezeně, tohoto ustanovení zákonného použito býti smí. Tím však jsou zároveň vytýčeny hranice, uvnitř kterých se stěžovatel, jemuž podání bylo vráceno, volně může pohybovati. Důsledkem toho není přípustným, aby obžalovaný na místě zmateční stížnosti, pro nedostatek obhájce podpisu k opravě vrácené, podával zmateční stížnost novou. Že pak jedině tento výklad zákona jest správným, plyne nejen ze znění jeho, nýbrž i z úvahy, že při opačném názoru bylo by stěžovateli vždy možno, propadnou lhůtu k provedení zmateční stížnosti si libovolně měniti a prodlužovati, čímž by se ustanovení zákona o lhůtách stalo illusorním a bezúčinným. Následkem toho byl nalézací soud oprávněn i povinen, vyžadovati — nikoliv jen, nýbrž také — původní podání, by se o totožnosti obsahu nového podání s původním podáním přesvědčiti a dle výsledku další své rozhodnutí zaříditi mohl, a když mu tato možnost neuposlechnutím obžalovaného byla odňata, nezbývalo ovšem nic jiného, nežli s novým podáním jako s novou zmateční stížností naložiti a dle toho rozhodnouti. Proto jest napadené rozhodnutí prvního soudu zákonem ospravedlněno a bylo stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 1232.

Předmětem krivého svědectví (§ 199, písm. a) tr. zák.) mohou býti pouze skutkové okolnosti, nikoliv úsudek o právní povaze činů.

(Rozh. ze dne 12. června 1923, Kr II 250/23.)